

ยุทธศาสตร์การพัฒนาลดอุบัติเหตุบนท้องถนน เมืองไผ่สอนพรมวิหาร

แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

DEVELOPMENT STRATEGY FOR REDUCING ACCIDENTS ON THE ROAD, MUEANG

KAISON PHOMVIHAN, SAVANNAKHET PROVINCE, LAO PEOPLE'S DEMOCRATIC

REPUBLIC

13

พุดสะอนชัย เพชรสินธรา *

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนมพร จินดาสมุทร **

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย **

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาด้านอุบัติเหตุบนท้องถนน ของเมืองไผ่สอนพรมวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 2) สร้างยุทธศาสตร์การพัฒนาลดอุบัติเหตุบนท้องถนน ของเมืองไผ่สอนพรมวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยดำเนินการค้นหาปัญหาและสาเหตุการเกิดของปัญหา การจัดลำดับความสำคัญของปัญหาและความต้องการในการแก้ไขปัญหาอุบัติเหตุบนท้องถนน ของเมืองไผ่สอนพรมวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ ร่วมกับผลการวิเคราะห์ศักยภาพของหน่วยงานคุ้มครองความปลอดภัยบนท้องถนน ของเมืองไผ่สอนพรมวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบปฏิบัติการเพื่อลดอุบัติเหตุบนท้องถนน

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้น เกิดจากปัจจัยเสี่ยง 6 ด้าน คือ 1) ด้านพฤติกรรมของคน 2) ด้านสภาพถนน 3) ด้านยานพาหนะ 4) ด้านการบริหารจัดการ 5) ด้านสัญญาณจราจร และ 6) ด้านสภาพแวดล้อม สำหรับความต้องการเพื่อแก้ปัญหาด้านอุบัติเหตุบนท้องถนน 5 ด้าน คือ 1) ด้านการศึกษา/การให้ความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชน 2) ด้านการกวดขัน จับกุม ควบคุม บังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย 3) ด้านการบริหารจัดการจราจร 4) ด้านงานวิศวกรรมจราจร และ 5) ด้านการบริการทางการแพทย์ฉุกเฉิน

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบปฏิบัติการเพื่อลดอุบัติเหตุบนท้องถนน วิสัยทัศน์ : คนเมืองไผ่สอนพรมวิหารปลอดภัยจากอุบัติเหตุทางถนน พันธกิจ : 1) ประสานความร่วมมือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจด้านกฎระเบียบจราจรแก่ประชาชน 2) กวดขันจับกุมควบคุมบังคับใช้ตามกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ 3) พัฒนาปรับปรุงงานวิศวกรรมจราจร 4) พัฒนาระบบการช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุ และ 5) สร้างเครือข่ายความร่วมมือการบริหารจัดการจราจรบนท้องถนน ประเด็นยุทธศาสตร์ : 1) การสื่อสารสาธารณะและการมีส่วนร่วม 2) การบังคับใช้กฎหมายจราจร 3) วิศวกรรมจราจร 4) บริการทางการแพทย์ฉุกเฉิน 5) การวิจัยเพื่อพัฒนาและติดตามประเมินผล เป้าประสงค์ : 1) สื่อสารประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เสริมสร้างความร่วมมือและ

* นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขายุทธศาสตร์การพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

** คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ความเข้มแข็งของชุมชนด้านความปลอดภัยทางถนน 2) บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล 3) พัฒนางานความปลอดภัยทางถนนให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล 4) บริการผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุ รวดเร็ว ปลอดภัย ถูกต้องตามมาตรฐาน และ 5) วิจัยเพื่อพัฒนาสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพ ตัวชี้วัด : 1) เกิดภาคีเครือข่ายในการป้องกันและแก้ปัญหาอุบัติเหตุบนท้องถนนระหว่างองค์กรภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน 2) คดีจราจรทางถนนลดลงอย่างน้อยร้อยละ 10 เมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา 3) ประชาชนผู้ใช้เส้นทางจราจรเกิดพฤติกรรมการใช้รถใช้ถนนที่ถูกต้องและปลอดภัย เกิดความพึงพอใจต่อการพัฒนา 4) มีระบบหรือรูปแบบการจัดการช่วยเหลือประชาชนทั้งในสถานการณ์ปกติและฉุกเฉินอย่างน้อย 1 ระบบ/รูปแบบ 5) งานวิจัยเพื่อการวางแผนการบริหารจัดการความปลอดภัยทางถนน ไม่น้อยกว่าปีละ 2 เรื่อง เป้าหมาย : 1) การรณรงค์สื่อสารประชาสัมพันธ์เผยแพร่ให้ความรู้สร้างความเข้าใจแก่ประชาชน นักเรียน นักศึกษา รวมถึงผู้ใช้รถใช้ถนนได้รับทราบเกี่ยวกับการขับขี่ปลอดภัย 2) การบังคับใช้กฎหมายจราจรอย่างต่อเนื่องโดยใช้หลักการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีอาชีวะตั้งแต่การว่ากล่าวตักเตือนจนถึงการลงโทษปรับ 3) การสนับสนุนปัจจัยการบริหาร ได้แก่ คน เงิน การจัดการ และวัสดุอุปกรณ์ ให้เพียงพอแก่การพัฒนางานความปลอดภัยทางถนน 4) ให้ผู้รับบริการได้รับการบริการที่รวดเร็วถูกต้อง ปลอดภัย และพึงพอใจ 5) การพัฒนางานวิจัยเพื่อนำไปสู่การพัฒนา ปรับปรุงการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยทางถนน กลยุทธ์ : 1) การปรับ เปลี่ยนทัศนคติ ความรู้ความเข้าใจต่อการจัดการเพื่อความปลอดภัยทางถนน 2) การปรับ เปลี่ยนพฤติกรรมเจ้าหน้าที่และสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนการทำงานด้านบังคับใช้กฎหมาย 3) การประสานความร่วมมือในการพัฒนาเทคโนโลยีด้านวิศวกรรมจราจร โดยกระบวนการมีส่วนร่วม 4) การรักษาและฟื้นฟูผู้บาดเจ็บ 5) วิจัยเพื่อพัฒนาการนำเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพความปลอดภัยทางถนน

แผนปฏิบัติการเพื่อลดอุบัติเหตุบนท้องถนน ประกอบด้วย 5 แผนงาน คือ แผนงานที่ 1 การวางพื้นฐานสังคมผู้มีความปลอดภัยทางถนน แผนงานที่ 2 การบังคับใช้กฎหมายอย่างมีอาชีวะ แผนงานที่ 3 การพัฒนาเส้นทางที่เอื้ออำนวยต่อความปลอดภัย แผนงานที่ 4 บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินจากอุบัติเหตุทางถนน และแผนงานที่ 5 การพัฒนางานวิจัย ระบบสารสนเทศติดตามและประเมินผล

ABSTRACT

The objectives of this study were 1) to investigate problem states of accidents on the road, Mueang Kaison Phomvihan, Savannakhet province, Lao People's Democratic Republic, 2) to create a development strategy for developing reduction in accidents on the road, Mueang Kaison Phomvihan, Savannakhet province, Lao People's Democratic Republic based on the problems and their causes, priorities of needs to solve accident problems on the road, Mueang Kaison Phomvihan, Savannakhet province, Lao People's Democratic Republic. The data collected were analyzed, synthesized and joined with results of analyzing potential, Mueang Kaison Phomvihan, Savannakhet province, Lao People's Democratic Republic for creating a development strategy and operational plan on reducing accidents on the road.

The problem states found in 6 aspects: 1) human behavior, 2) road condition, 3) vehicle, 4) management, 5) traffic signal, and 6) environment. The urgent needs to solve accident problems on the road of 5 aspects: 1) educating people, 2) law enforcement, 3) traffic management, 4) traffic engineering, 5) medical emergency service.

The development strategy for reducing accidents on the road comprises these essentials: Vision: People in Mueang Kaison Phomvihan are safe from accidents on the road. Mission: Cooperating with the concerned work units in making the people learn and understand the traffic regulations, 2) enforcing law efficiently, 3) developing and improving traffic engineering work, 4) developing a process for helping those who have an accident, and creating a cooperative network of managing traffic on the road. Strategic Issues: Public communication and cooperation, 2) traffic law enforcement, 3) traffic engineering, 4) medical emergency service, 5) research and development as well as follow-up. Targets: 1) Public relations and communication with knowledge for enhancing public participation and strength in being safe on the road, 2) efficient and effective law enforcement, 3) developing the safety-on-the road affair according to the international standard, 4) giving service to those who have an accident with prompt, safe, and correct standards, and 5) doing research for development into a concrete and efficient practice. Indicators: 1) Having private and public sector network's members for preventing and solving problems incurred by accident on the road, 2) traffic cases being reduced at least 10 % as compared with those in the past year, 3) people using the traffic road have correct and safe behavior of using the road and vehicle, and are satisfied with the development, 4) having at least one system of helping people either in a normal or emergency situation, 5) at least two titles of research on planning for safety management on the road are conducted. Goals: 1) A campaign for communicating and relating the public being made to disseminate knowledge and understanding about safe driving, 2) enforcing the traffic law continuously and professionally, 3) supporting management requisites, such as man, money, management and material enough for developing the road safety affair, 4) providing a prompt, correct, safe and satisfactory service to the service receivers, 5) developing research for development of improving road safety practice. Strategies: 1) Adjusting attitude, knowledge and understandings towards road safety management, 2) adjusting officers' behavior and creating the climate conducive for supporting law enforcement, 3) coordinating participation in developing traffic engineering technology through a participatory process, 4) healing and rehabilitating the injured, 5) doing research for development of applying an innovation for increasing road safety potential.

The operational plan for reducing accidents on the road consists of 5 programs: Program 1: Laying the social foundation on road-safety culture. Program 2: Professional law enforcement. Program 3: Developing the road conducive for safety. Program 4: Medical emergency service concerning road accidents. Program 5: Developing research work, information system, follow-up and evaluation.

ภูมิหลัง

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2549 – 2553) โดยเน้นสนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนจากทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งการลงทุนจากต่างประเทศและการส่งออกมีแนวโน้มขยายตัวอย่างต่อเนื่องต่างจากเดิมที่การพัฒนาประเทศต้องพึ่งพาภาครัฐและการช่วยเหลือจากองค์กรระหว่างประเทศเป็นสำคัญ โดยกำหนดอัตรา ขยายตัวทางเศรษฐกิจเฉลี่ยร้อยละ 7.2 ต่อปี เพื่อให้สอดคล้องกับแนวโน้มการ

ขยายตัวของการลงทุนภาคเอกชน และการส่งเสริมการส่งออกของประเทศ กำหนดให้พลเมืองของประเทศมีรายได้เพิ่มขึ้นจากประมาณ 380 ดอลลาร์สหรัฐต่อคนต่อปี ในปี พ.ศ. 2547 เป็น 720 ดอลลาร์สหรัฐต่อคนต่อปี ภายในปี พ.ศ. 2553 พร้อมกับกำหนดเป้าหมายมูลค่าการส่งออกขยายตัวร้อยละ 10 ต่อปี ในช่วงปี พ.ศ. 2549 – 2553 ทั้งนี้ อุตสาหกรรมที่คาดว่าจะเป็นตัวจักรสำคัญในการเพิ่มรายได้ในการส่งออกให้กับประเทศ ได้แก่ พลังงานไฟฟ้า ไม้และเฟอร์นิเจอร์ไม้ สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป และเหมืองแร่ รัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว คาดว่าการส่งออกรวมของประเทศในช่วงปี พ.ศ. 2549 – 2553 จะมีมูลค่ารวมทั้งสิ้น 2.92 พันดอลลาร์สหรัฐ (สถานเอกอัครราชทูตไทยประจำ สปป.ลาว กระทรวงการต่างประเทศ : 2554)

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2549 – 2553) ที่กำหนดให้มีการอัตราขยายตัวทางเศรษฐกิจพร้อมไปกับการส่งเสริมให้พลเมืองของประเทศมีรายได้เพิ่มขึ้น โดยการเพิ่มมูลค่าการส่งออกให้กับประเทศดังกล่าวนี้ ส่งผลให้มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง ภาครัฐมีการลงทุนเพื่อพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบโครงสร้างพื้นฐานด้านการขนส่งให้เท่าเทียมกับมาตรฐานสากล เพื่อให้สามารถเชื่อมโยงเส้นทางการค้าและขนส่งในภูมิภาคเข้าด้วยกัน มีการก่อสร้างถนนสายใหม่พร้อมไปกับการปรับปรุงซ่อมแซมถนนสายหลักที่สำคัญๆ ทำให้ระบบการคมนาคมขนส่งทางบกเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เป็นผลทำให้ถนนในเมืองต่างๆ ของประเทศมีสภาพที่ดีขึ้น ก่อให้เกิดความสะดวกสบาย ความคล่องตัวและความรวดเร็วในการเดินทาง ประกอบกับประชาชนมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้น จึงเป็นเหตุแห่งปัจจัยที่กระตุ้นให้ประชาชนมีความต้องการยานพาหนะที่ทันสมัยและมีคุณภาพดีมาใช้เพื่อส่วนบุคคลและการขนส่ง ส่งผลให้มีปริมาณยานพาหนะที่จดทะเบียนเพิ่มขึ้น ประเทศมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ นับจากปี พ.ศ. 2538 ถึงปี พ.ศ. 2549 มีสถิติจำนวนยานพาหนะที่จดทะเบียนเพิ่มขึ้นกล่าวคือ จำนวนรถจักรยานยนต์ เพิ่มขึ้นร้อยละ 218.05 จำนวนรถยนต์นั่งส่วนบุคคล เพิ่มขึ้นร้อยละ 226.55 และจำนวนรถยนต์ประเภทขนส่ง เพิ่มขึ้นร้อยละ 88.29 และคาด การณ์ว่าจะมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นในอนาคตข้างหน้า (กรมขนส่ง กระทรวงโยธาธิการและขนส่ง : 2552)

ถึงแม้ว่าการพัฒนาเส้นทางการคมนาคมขนส่งทางบก จะมีความพร้อมด้วยระบบเทคโนโลยีที่ทันสมัยในด้านวิศวกรรม การจราจร เพื่อรองรับกับปริมาณยานพาหนะที่ทวีจำนวนเพิ่มมากขึ้น แต่การขาดระเบียบวินัยทางการจราจรในการใช้วดยานพาหนะของประชาชนพลเมืองของประเทศ ส่งผลทำให้เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน (Road Accident) หรืออุบัติเหตุจากการจราจรทางถนน (Road Traffic Accident) สูงขึ้น ซึ่งอุบัติเหตุบนท้องถนนนี้ก่อให้เกิดการสูญเสียทั้งโดยตรง คือ ชีวิตและทรัพย์สิน รวมถึงการสูญเสียทางอ้อม คือ การสูญเสียโอกาส และสภาพทางจิตใจซึ่งไม่สามารถคำนวณได้ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุประกอบด้วย 3 ประการ กล่าวคือ 1) คน (human factor) ขาดความระมัดระวังในการขับขี่ยานพาหนะ ขาดความชำนาญในการขับขี่ 2) รถหรือยานพาหนะ (vehicular factor) มีสภาพเก่าแก่ทรุดโทรมไม่ได้มาตรฐาน และมีการดัดแปลงเปลี่ยนแปลงสภาพและเครื่องยนต์ และ 3) สภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย (environment factor) อาทิ ไม่มีระบบสัญญาณจราจรที่ได้มาตรฐาน ถนนไม่ได้มาตรฐานด้านความปลอดภัย

การป้องกันการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนจากการขับขี่ยานพาหนะที่เกิดจากปัจจัย 3 ประการดังกล่าวข้างต้น เป็นภารกิจหลักของกรมขนส่ง กระทรวงโยธาธิการและขนส่ง เพื่อเป็นการลดอุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้นให้อยู่ในระดับต่ำสุดเท่าที่จะกระทำได้ เนื่องจากจำนวนอุบัติเหตุในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เมื่อเปรียบเทียบกับหลายประเทศในกลุ่มอาเซียนแล้วยังมีอัตราส่วนที่อยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการหามาตรการและแนวทางเพื่อลดจำนวนการสูญเสียชีวิตให้น้อยลงอย่างเด่นชัด จากข้อมูลของกรมขนส่ง กระทรวงโยธาธิการและขนส่ง พบว่า ผู้ประสบอุบัติเหตุส่วนใหญ่ อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 19 - 31 ปี ซึ่งผู้ประสบอุบัติเหตุมีจำนวนสูงสุดอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 25 - 30 ปี เวลาที่มักเกิดอุบัติเหตุมากที่สุดอยู่ในระหว่างเวลา 16.00 - 22.00 น. และเวลา 01.00 น. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในตัวเมืองสำคัญๆ ของประเทศ เช่น นครหลวงเวียงจันทร์ แขวงสะหวันนะเขต แขวงเวียงจันทร์

และแขวงจำปาสัก จำนวนการเกิดอุบัติเหตุส่วนใหญ่เกิดจากรถจักรยานยนต์ร้อยละ 70 โดยมีจำนวนผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต ร้อยละ 80 สาเหตุจากการที่ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ไม่สวมหมวกกันกระแทก สำหรับอุบัติเหตุที่เกิดจากรถจักรยานและคนเดินถนน อยู่ในระดับต่ำ

อุบัติเหตุบนท้องถนนเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งของการบาดเจ็บ เสียชีวิต และพิการ ซึ่งนับวันจะเพิ่มจำนวนและทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ส่งผลต่อคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจและสังคมของประเทศเป็นอย่างมาก กระทรวงโยธาธิการและขนส่ง จึงกำหนดนโยบายและเป้าหมายการสูญเสียชีวิตที่เป็นสาเหตุจากอุบัติเหตุบนท้องถนนของประเทศ ในอัตราส่วนจากจำนวนคน 12 คนต่อจำนวนยานพาหนะ 10,000 คัน ในปี พ.ศ.2549 ให้ลดลงเหลือจำนวนคน 2 คนต่อจำนวนยานพาหนะ 10,000 คัน ในปี พ.ศ.2563 แต่จากบทสรุปรายงานต่อกรมประชุมของกระทรวงโยธาธิการและขนส่ง เมื่อวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ.2553 พบว่า ในปี พ.ศ.2552 สถิติด้านอุบัติเหตุบนท้องถนนมีจำนวน 1,682 ครั้ง มีจำนวนผู้เสียชีวิต 619 คน ซึ่งมีอัตราส่วนจำนวนคน 7 คนต่อจำนวนยานพาหนะ 10,000 คัน (กรมขนส่ง กระทรวงโยธาธิการและขนส่ง. 2552)

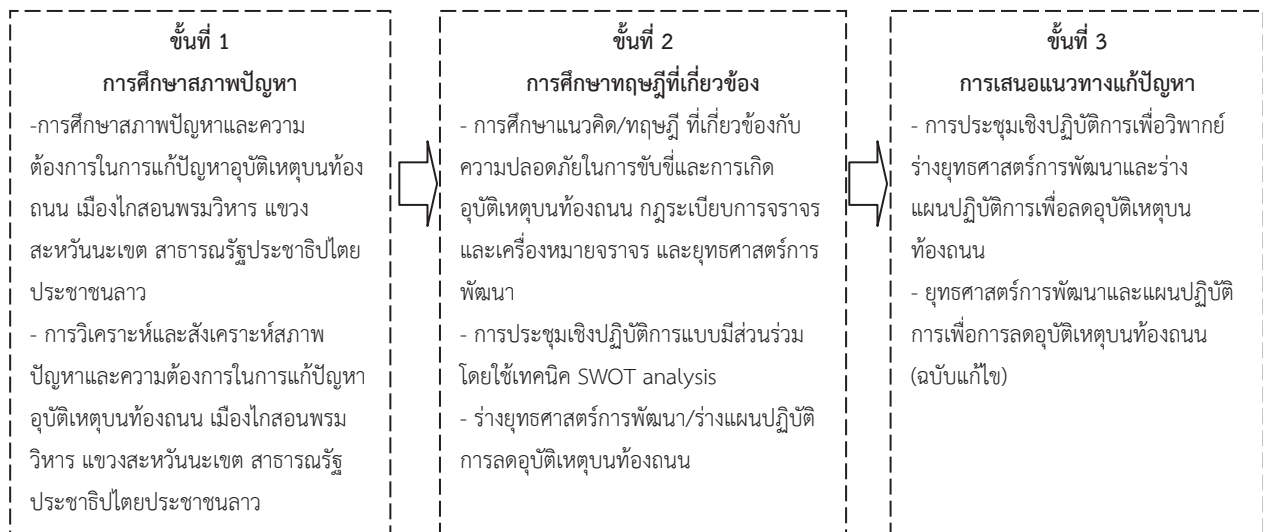
จากผลการศึกษาของหน่วยงานคุ้มครองความปลอดภัย แขวงคุ้มครองการขนส่ง ของแผนกโยธาธิการและขนส่ง แขวงสะพานนะเขต พบว่าผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์และรถยนต์ที่บาดเจ็บจากอุบัติเหตุบนท้องถนน ที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลสะพานนะเขต พบว่า เป็นเพศชายร้อยละ 76.7 ซึ่งมีอายุเฉลี่ย 25 ปี มีอาชีพรับจ้างร้อยละ 35 รถที่ได้รับอุบัติเหตุเป็นรถจักรยานยนต์ร้อยละ 95 ได้รับอุบัติเหตุจากการชนกันร้อยละ 55 อุบัติเหตุเกิดขึ้นในช่วงเวลา 06.00 - 18.00 น. ร้อยละ 53 จากการดื่มเหล้าร้อยละ 33.3 ขับรถเร็วเกินอัตราที่กำหนดร้อยละ 58.3 ไม่สวมหมวกกันกระแทกร้อยละ 75 ไม่มีใบอนุญาตขับขี่ร้อยละ 71.70 ไม่ได้รับการฝึกอบรมเรื่องการจราจรร้อยละ 83.30 ไม่ได้ตรวจสอบสภาพรถประจำปีร้อยละ 53 ไม่ได้ตรวจสอบสภาพรถก่อนการขับขี่ร้อยละ 58.30 ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจรร้อยละ 46.60 ไม่เปิดไฟ สัญญาณเวลาเลี้ยวร้อยละ 47.10 คุยโทรศัพท์ขณะขับรถร้อยละ 54.50 ดื่มเหล้าก่อนขับขี่ร้อยละ 44.50 ข้อมูลการเจ็บป่วยของประชาชนแขวงสะพานนะเขต ที่พบในโรงพยาบาลแขวงสะพานนะเขต เกิดจากอุบัติเหตุบนท้องถนนเป็นอันดับที่ 4 รองจากโรคไส้ติ่งอักเสบ โรคไข้เลือดออก และโรคปอดอักเสบ ตามลำดับ (งานสถิติโรงพยาบาลแขวงสะพานนะเขต. 2552)

จากผลของการพัฒนาเส้นทางการคมนาคม เพื่อรองรับการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2549 - 2553) ดังกล่าว กลับส่งผลสะท้อนให้จำนวนการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นผลเสียที่เกิดขึ้น กับสังคมทั้งทางชีวิตและทรัพย์สินในภาพรวมของประเทศ ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ขนส่ง แผนกโยธาธิการและขนส่ง แขวงสะพานนะเขต ซึ่งมีบทบาท ภารกิจ และหน้าที่ในการดูแลเรื่องความปลอดภัยบนท้องถนน จึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเพื่อหาแนวทางการและมาตรการเพื่อลดอุบัติเหตุบนท้องถนน โดยกำหนดขอบเขตพื้นที่การศึกษาวิจัย ในเมืองโกลสอนพรมวิหาร แขวงสะพานนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งคาดว่าจะเป็นการสร้างนวัตกรรมใหม่แก่สังคมที่จะนำไปสู่การจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนปฏิบัติการเพื่อการป้องกันและลดอุบัติเหตุบนท้องถนนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาด้านอุบัติเหตุบนท้องถนน และความต้องการในการแก้ไขปัญหาด้านอุบัติเหตุบนท้องถนน ของเมืองโกลสอนพรมวิหาร แขวงสะพานนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. เพื่อสร้างยุทธศาสตร์การพัฒนาการลดอุบัติเหตุบนท้องถนน ของเมืองโกลสอนพรมวิหาร แขวงสะพานนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองความปลอดภัยบนท้องถนน แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน 14 หน่วยงาน รวมเจ้าหน้าที่ 30 คน ประกอบด้วย

1. เจ้าหน้าที่แผนกจราจรแขวงสะหวันนะเขต จำนวน 2 คน
2. เจ้าหน้าที่แผนกจราจรเมืองโกสอนพรมวิหาร จำนวน 2 คน
3. เจ้าหน้าที่แผนกโยธาธิการและขนส่งแขวงสะหวันนะเขต จำนวน 4 คน
4. เจ้าหน้าที่ห้องการโยธาธิการและขนส่งเมืองโกสอนพรมวิหาร จำนวน 2 คน
5. เจ้าหน้าที่แผนกสาธารณสุข แขวงสะหวันนะเขต จำนวน 2 คน
6. เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลแขวงสะหวันนะเขต จำนวน 2 คน
7. เจ้าหน้าที่แผนกศึกษาธิการ แขวงสะหวันนะเขต จำนวน 2 คน
8. เจ้าหน้าที่ห้องการองค์การพัฒนาตัวเมือง จำนวน 2 คน
9. เจ้าหน้าที่องค์การจัดตั้งมหาชน จำนวน 3 คน
10. ผู้ทรงคุณวุฒิ (ภาคประชาชน) จำนวน 2 คน
11. เจ้าหน้าที่ห้องการปกครองเมืองโกสอนพรมวิหาร จำนวน 1 คน
12. เจ้าหน้าที่แผนกแถลงข่าวและวัฒนธรรม จำนวน 3 คน
13. เจ้าหน้าที่โรงเรียนสอนการขับขี่ จำนวน 2 คน
14. เจ้าหน้าที่โครงการความปลอดภัยทางถนน ประจำแขวงสะหวันนะเขต จำนวน 1 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบสอบถามสภาพปัญหาและความต้องการในการแก้ไขปัญหามี 2 ตอน ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม และตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการในการแก้ไขปัญห การลดอุบัติเหตุบนท้องถนนเมืองโกสอนพรวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
2. การประชุมเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Workshop) จัดประชุมเชิงปฏิบัติการ เพื่อนำเสนอข้อมูลสภาพและปัญหาที่ได้จากแบบสอบถาม โดยให้ที่ประชุมจัดเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาว่า ปัญหาใดมีความสำคัญที่ต้องแก้ไขก่อน จัดบันทึกประเด็นปัญหาที่เรียงไว้เพื่อนำไปวิเคราะห์ในขั้นตอนต่อไป

วิธีรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. ดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง และเก็บรวบรวมแบบสอบถาม แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าสถิติร้อยละ (Percentage)
2. ดำเนินการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Workshop) จัดบันทึกประเด็นปัญหาและความต้องการในการแก้ไขปัญหของการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน รวบรวมข้อมูล นำข้อมูลจากการประชุมเชิงปฏิบัติการ มาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์สาเหตุและผล (Cause and Effect Analysis) เปรียบเทียบข้อมูล ด้วยการใช้พรรณนาเชิงวิเคราะห์ เพื่อนำไปเป็นข้อมูลในการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนปฏิบัติการเพื่อการลดอุบัติเหตุบนท้องถนน

สรุปผลการวิจัย

ขั้นที่ 1 การศึกษาสภาพปัญหา

- 1.1 การค้นหาปัญหาการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เมืองโกสอนพรวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า สภาพปัญหาที่เกิดขึ้น เกิดจากปัจจัยเสี่ยง 6 ด้าน โดยเรียงตามลำดับความสำคัญ ดังนี้ 1) ด้านพฤติกรรมคน 2) ด้านสภาพถนน 3) ด้านรถ/ยานพาหนะ 4) ด้านการบริหารจัดการ 5) ด้านสัญญาณจราจร และ 6) ด้านสภาพแวดล้อม
- 1.2 ที่ประชุมมีมติร่วมกันเสนอความต้องการเพื่อแก้ปัญหาด้านอุบัติเหตุบนท้องถนนในภาพรวมของปัญหาทั้งหมด โดยเรียงลำดับตามความสำคัญที่ควรดำเนินการอย่างเร่งด่วนตามลำดับก่อนหลัง จำนวน 5 ประเด็น ประกอบด้วย 1) ด้านการศึกษา/การให้ความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชน 2) ด้านการกวาดล้าง จักรกุ่ม ควบคุม บังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย 3) ด้านการบริหารจัดการจราจร 4) ด้านงานวิศวกรรมจราจร และ 5) ด้านการบริการทางการแพทย์ฉุกเฉิน

ขั้นที่ 2 การสร้างยุทธศาสตร์การพัฒนา

เมื่อนำปัจจัยภายในที่มีผลกระทบต่อหน่วยงานคุ้มครองความปลอดภัยบนท้องถนน ของเมืองโกสอนพรวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (จุดแข็งและจุดอ่อน) มาวิเคราะห์ร่วมกับปัจจัยภายนอกที่มีผลกระทบต่อหน่วยงานคุ้มครองความปลอดภัยบนท้องถนน ของเมืองโกสอนพรวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (โอกาสและอุปสรรค) โดยใช้ค่าคะแนนการวิเคราะห์แต่ละปัจจัยมาแสดงผลร่วมกันในรูปแบบของกราฟ สรุปได้ว่า ศักยภาพของหน่วยงานคุ้มครองความปลอดภัยบนท้องถนน ของเมืองโกสอนพรวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ศักยภาพของหน่วยงานคุ้มครองความปลอดภัย ของเมืองโกสอนพรวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีโอกาสที่จะดำเนินการพัฒนาองค์กรต่อไปได้ในอนาคตข้างหน้า เนื่องจากมีปัจจัยภายนอกที่เอื้ออำนวยต่อการสนับสนุนส่งเสริม ทั้งนี้ หน่วยงานคุ้มครองความปลอดภัย ของเมืองโกสอนพรวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จะต้องมีความพร้อมที่จะพัฒนาขีดความสามารถตนเอง เพื่อรองรับการสนับสนุนส่งเสริมจากหน่วยงานภายนอก ซึ่งจะเป็นการขยายโอกาสการพัฒนาให้มากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 3 การวิพากษ์ (ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนา

ผลการประชุมเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อวิพากษ์ (ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและ (ร่าง) แผนปฏิบัติการเพื่อลดอุบัติเหตุบนท้องถนน ของเมืองโกสอนพรมวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า ที่ประชุมมีมติผ่าน (ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและ (ร่าง) แผนปฏิบัติการเพื่อลดอุบัติเหตุบนท้องถนน ของเมืองโกสอนพรมวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ทั้งนี้ ที่ประชุมมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม คือ ขอให้หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรง ได้พิจารณาให้การสนับสนุนงบประมาณ หรือหาช่องทางแหล่งเงินงบประมาณที่จะให้การสนับสนุน เพื่อที่จะให้แผนปฏิบัติการเพื่อลดอุบัติเหตุบนท้องถนน เมืองโกสอนพรมวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ถูกขับเคลื่อนไปสู่การปฏิบัติเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง

ขั้นตอนที่ 4 การปรับปรุงและเผยแพร่ยุทธศาสตร์การพัฒนา

เป็นขั้นตอนการนำ (ร่าง) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและ (ร่าง) แผนปฏิบัติการเพื่อลดอุบัติเหตุบนท้องถนน ของเมืองโกสอนพรมวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่ผ่านกระบวนการวิพากษ์แล้ว มาจัดทำเป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนปฏิบัติการเพื่อลดอุบัติเหตุบนท้องถนน ของเมือง โกสอนพรมวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ฉบับสมบูรณ์) ประกอบด้วย

วิสัยทัศน์ : คนเมืองโกสอนพรมวิหาร ปลอดภัยจากอุบัติเหตุทางถนน

พันธกิจ : 1) ประสานความร่วมมือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจด้านกฎระเบียบจราจรแก่ประชาชน

2) กวดขันจับกุมควบคุมบังคับใช้ตามกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

3) พัฒนาปรับปรุงงานวิศวกรรมจราจร 4) พัฒนาระบบการช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุ และ 5) สร้างเครือข่ายความร่วมมือการบริหารจัดการจราจรบนท้องถนน

ประเด็นยุทธศาสตร์ : 1) การสื่อสารสาธารณะและการมีส่วนร่วม 2) การบังคับใช้กฎหมายจราจร 3) วิศวกรรมจราจร 4) บริการทางการแพทย์ฉุกเฉิน 5) การวิจัยเพื่อพัฒนาและติดตามประเมินผล

เป้าประสงค์ 1) สื่อสารประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เสริมสร้างความร่วมมือและความเข้มแข็ง ของชุมชนด้านความปลอดภัยทางถนน 2) บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล 3) พัฒนางานความปลอดภัยทางถนนให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล 4) บริการผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุ รวดเร็ว ปลอดภัย ถูกต้องตามมาตรฐาน และ 5) วิจัยเพื่อพัฒนาสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด 1) เกิดภาคีเครือข่ายในการป้องกันและแก้ปัญหาอุบัติเหตุบนท้องถนนระหว่างองค์กรภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชน 2) คดีจราจรทางถนนลดลงอย่างน้อยร้อยละ 10 เมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา 3) ประชาชนผู้ใช้เส้นทางจราจรเกิดพฤติกรรมการใช้รถใช้ถนนที่ถูกต้องและปลอดภัย เกิดความพึงพอใจต่อการพัฒนา 4) มีระบบหรือรูปแบบการจัดการช่วยเหลือประชาชนทั้งในสถานการณ์ปกติและฉุกเฉินอย่างน้อย 1 ระบบ/รูปแบบ 5) งานวิจัยเพื่อการวางแผนการบริหารจัดการความปลอดภัยทางถนน ไม่น้อยกว่าปีละ 2 เรื่อง

เป้าหมาย 1) การรณรงค์สื่อสารประชาสัมพันธ์เผยแพร่ให้ความรู้สร้างความเข้าใจแก่ประชาชน นักเรียน นักศึกษารวมถึงผู้ใช้รถใช้ถนนได้รับทราบเกี่ยวกับการขับขี่ปลอดภัย 2) การบังคับใช้กฎหมายจราจรอย่างต่อเนื่องโดยใช้หลักการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีอาชิตั้งแต่การว่ากล่าวตักเตือนจนถึงการลงโทษปรับ 3) การสนับสนุนปัจจัยการบริหาร ได้แก่ คน เงิน การจัดการ และวัสดุอุปกรณ์ ให้เพียงพอแก่การพัฒนางานความปลอดภัยทางถนน 4) ให้ผู้รับบริการได้รับการบริการที่รวดเร็วถูกต้อง ปลอดภัย และพึงพอใจ 5) การพัฒนางานวิจัยเพื่อนำไปสู่การพัฒนา ปรับปรุงการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยทางถนน

กลยุทธ์ 1) การปรับเปลี่ยนทัศนคติ ความรู้ความเข้าใจต่อการจัดการเพื่อความปลอดภัยทางถนน 2) การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเจ้าหน้าที่และสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนการทำงานด้านบังคับใช้กฎหมาย 3) การประสานความร่วมมือในการพัฒนาเทคโนโลยีด้านวิศวกรรมจราจร โดยกระบวนการมีส่วนร่วม 4) การรักษาและฟื้นฟูผู้บาดเจ็บ 5) วิจัยเพื่อพัฒนาการนำเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพความปลอดภัยทางถนน

แผนงานที่ 1 การวางพื้นฐานสังคมผู้วัฒนธรรมความปลอดภัยทางถนน จำนวน 4 โครงการ คือ 1) โครงการชุมชนต้นแบบด้านความปลอดภัยทางถนน 2) โครงการอบรมให้ความรู้ด้านความปลอดภัยทางถนนแก่ประชาชนโดยผ่านองค์กรเครือข่ายที่จัดตั้งอยู่ในชุมชน 3) จัดกิจกรรมรณรงค์อุบัติเหตุของมวลชนในพื้นที่เพื่อการประชาสัมพันธ์ และ 4) โครงการสื่อมวลชนสัมพันธ์และข่าวสารสาธารณะ

แผนงานที่ 2 การบังคับใช้กฎหมายอย่างมืออาชีพ จำนวน 2 โครงการ คือ 1) โครงการกวดขันวินัยจราจรเพื่อลดอุบัติเหตุ 2) โครงการอาสาสมัครตำรวจกับการบังคับใช้กฎหมาย

แผนงานที่ 3 การพัฒนาเส้นทางที่เอื้ออำนวยต่อความปลอดภัย จำนวน 2 โครงการ คือ 1) โครงการสำรวจจุดเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุบนเส้นทางจราจรในเขตพื้นที่นำร่อง 2) โครงการประสานความร่วมมือด้านวิศวกรรมจราจรเพื่อปรับปรุง/แก้ไขจุดเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุโดยความร่วมมือจากชุมชน

แผนงานที่ 4 บริการทางการแพทย์ฉุกเฉินจากอุบัติเหตุทางถนน จำนวน 3 โครงการ คือ 1) โครงการอาสาสมัครอำนวยความสะดวกประจำจุดเสี่ยงอันตราย 2) โครงการพัฒนารูปแบบชุดปฏิบัติ การฉุกเฉินเพื่อปฏิบัติหน้าที่กู้ภัยจากอุบัติเหตุบนท้องถนน (ต้นแบบ) 3) โครงการฝึกอบรมการช่วยเหลือผู้ประสบภัย ณ จุดเกิดเหตุ

แผนงานที่ 5 การพัฒนางานวิจัย ระบบสารสนเทศ ติดตามและประเมินผล จำนวน 2 โครงการ คือ 1) การวิจัยโครงสร้างการบังคับใช้กฎหมายของตำรวจจราจร 2) การพัฒนาศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศระบบการจราจร

โดยที่มีหน่วยงานที่เข้าร่วมรับผิดชอบในเชิงบูรณาการ ตามยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนปฏิบัติการเพื่อลดอุบัติเหตุบนท้องถนน ของเมืองโกสอนพรมวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวประกอบด้วย 9 หน่วยงาน คือ 1) แผนกจราจรแขวงสะหวันนะเขต 2) แผนกโยธาธิการและขนส่งแขวงสะหวันนะเขต 3) แผนกสาธารณสุขแขวงสะหวันนะเขต 4) โรงพยาบาลแขวงสะหวันนะเขต 5) แผนกศึกษาธิการแขวงสะหวันนะเขต 6) ห้องว่าการปกครองเมืองโกสอนพรมวิหาร 7) มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต 8) องค์การพัฒนาวัดเมืองโกสอนพรมวิหาร และ 9) องค์การจัดตั้งมหาชน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 การบริหารจัดการการจราจรทางบก ควรวางยุทธศาสตร์และกลยุทธ์ในเชิงพื้นที่ (Area Approach) ให้ชัดเจนตามบริบทของเมืองหรือแขวง

1.2 ความสำเร็จในการบริหารจัดการ ควรวางนโยบายและกำหนดมาตรการเน้นการใช้เทคโนโลยีบนพื้นฐานการร่วมมือของประชาชนในพื้นที่จะต้องได้รับความพึงพอใจ และได้รับประโยชน์ต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินที่ดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับนำผลการวิจัยไปใช้

2.1 ควรรณรงค์ให้ความรู้ ทำความเข้าใจ และสร้างจิตสำนึกของประชาชนทุกระดับ โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนในโรงเรียน สถาบันการศึกษา เพื่อให้เกิดการส่งเสริมวินัยในการขับขี่ยานพาหนะ ส่งเสริมความร่วมมือในการสร้างวัฒนธรรมที่ดีด้านความปลอดภัยบนท้องถนน สร้างกระบวนการมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างจิตสำนึก ความตระหนัก สนับสนุนการรณรงค์ด้านความ

ปลอดภัยบนท้องถนนอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เป็นภารกิจที่สำคัญและเร่งด่วน ที่องค์กรภาครัฐต้องกำหนดนโยบายและขับเคลื่อนไปสู่การปฏิบัติที่ชัดเจน

2.2 ผลของการวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาที่จัดทำขึ้น สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการวางแผนเพื่อแก้ไขปัญหาการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ของเมืองโกสอนพรมวิหาร แขวงสะหวันนะเขต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล แต่เนื่องจากข้อจำกัดในด้านระยะเวลาของการศึกษา ทำให้ไม่สามารถใช้หลักการประเมินผลและการปรับกระบวนการวางแผนหลังจากที่ได้มีการจัดทำแผนปฏิบัติการได้ ดังนั้น เพื่อให้แผนเกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น หน่วยงานที่มีส่วนรับผิดชอบต่อแผนงานต่างๆ จำเป็นต้องขับเคลื่อนไปสู่การปฏิบัติ พร้อมทั้งประเมินแผนงาน โดยอาศัยดัชนีชี้วัดที่กำหนด พร้อมทั้งทำการปรับหรือทบทวนแผน ในรายละเอียดของแผน ให้สอดคล้องกับกับสภาพข้อมูลและปัญหาในปัจจุบันให้มากที่สุด

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรนำผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ไปศึกษาเพิ่มเติมในลักษณะของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Operation Research) โดยจัดให้มีกิจกรรมที่สามารถแก้ไขปัญหาการเกิดอุบัติเหตุการจราจรบนท้องถนนได้ โดยเน้นความสำคัญของกิจกรรมตามลำดับความสำคัญ ของสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ และตามแนวทางแก้ไขการเกิดอุบัติเหตุการจราจรบนท้องถนน

3.2 ควรมีการนำผลการศึกษาไปทดลองใช้กับเมืองอื่นๆ หรือแขวงอื่นๆ ซึ่งมีบริบทที่แตกต่าง

3.3 ควรมีการศึกษาและประเมินผลการใช้ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่จัดทำขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กรมคุมประพฤติ. รายงานประจำปี. กระทรวงยุติธรรม, 2548 .

กรมการขนส่งทางบก. อุบัติเหตุทางถนน : สาเหตุการวิเคราะห์และการป้องกัน. 50 ปี กรมการขนส่งทางบก กรุงเทพฯ : ไม่ปรากฏสำนักพิมพ์ : 97, 2537.

กมลมาศ อุเทนสุด. การพัฒนาระบบบริการแผนกผู้ป่วยนอกเพื่อความพึงพอใจของผู้รับบริการในโรงพยาบาลค่ายกฤษณสีเวรา จังหวัดสกลนคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 2548.

สภาแห่งชาติสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. กฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก. เลขที่ 02/สพข. ลงวันที่ 8 เมษายน 2543.

อรพินท์ พิเนตรพงษ์. พื้นฐานวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม. ปทุมธานี : คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 2545.

อดิศักดิ์ ศักดิ์ฤทธิ์. ความรู้และพฤติกรรมการขับขี่รถของคนขับ : ศึกษาเฉพาะกรณีโดยสารและรถบรรทุกที่มีจุดต้นทางหรือผ่าน

อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์. ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) คณะพัฒนาสังคม

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2542.